

האזינו - שבת שובה תשפ"ד

אשי ישראל

השיעור השבועי מפי מורינו
הרה"צ רבי יצחק לעזער שליט"א
בעל מחבר - תוך הנחל ושיחות מוהרא"ש

גיליון שע"ו

ניתן להאזין לשיעור בכל יום רביעי בשעה 22:10 בטלפון:077-2612984 שלוחה 9

חסדי ה' יתברך, אנחנו אוחזים בשבת הראשונה של השנה החדשה - אחר ר"ה, והיא **פרשת האזינו - שבת שובה**; שבת שכל מהותה זה לעורר אותנו לתשובה.

נמצאים אנו בעשרת ימי תשובה, שהם עשרה ימים שבין ר"ה ליו"כ, ועליהם נאמר (ישעיהו נה, ו) **"דִּרְשׁוּ ה' בְּהִמָּצְאוֹ קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב"** - כל השנה כולה אמנם אנחנו ג"כ מחפשים ומבקשים להתקרב אל הקב"ה, זו התפילה שלנו תמיד, אבל לא בכל פעם אדם זוכה שהקב"ה נמצא אצלו, כביכול, כ"כ בקלות... כי הרי הוא זה שהרחיק את עצמו מהקב"ה, ואם אדם הרחיק את עצמו מהקב"ה, עליו ללכת ולהתקרב ולמצוא את המקום שאלקותו יתברך מוסתרת ממנו, ועל ימים אלו נאמר **"דִּרְשׁוּ ה' בְּהִמָּצְאוֹ"** - הקב"ה נמצא, כביכול, קרוב אצלנו, ועל כן **"קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב"** - כשאדם קורא למישהו הנמצא רחוק ממנו, עליו לצעוק בקול גדול כדי שישמעהו, אבל אם הוא עומד על ידו, סמוך אצלו, הרי שרק יפתח פיו וידבר אליו, ואלו הם הימים הללו, שמתקיים **"קְרָאֻהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב"** - תקרא להקב"ה בהיותו קרוב אליך, ואל תפספס את הזמן הקדוש הזה...

ובפרט כשאנחנו נכנסים בעזרת ה' יתברך לקדושת יוה"כ; עכשיו זה בדיוק האמצע של עשרת ימי תשובה - עברו חמישה ימים מר"ה, ונשארו לנו חמישה ימים עד יום הכיפורים, וכדאי לנו להתעורר "מה זה יום הכיפורים, ומה גנוז בתוכו".

כשמגיעים לעניין יוה"כ, רוב בני אדם מסתכלים על זה במבט מוטעה; אכן בוודאי יש ענין של פחד, וכמו שידוע בשם הרה"ק ר' לוי יצחק מבארדיטשוב זי"ע שאמר: "בערב יוה"כ, גם הדגים שבים רועדים", ולא לחינם הוא נקט דוקא ענין של "דגים שבים" [ולא "חיות שבשדה" וכדו'], כי 'דגים' מרמזים על צדיקים בפרט, ועל נשמות ישראל בכלל, וכלשון הברכה שקיבל יוסף הצדיק (בראשית מח, טז) "וְיִדְגּוּ לָרֹב בְּקֶרֶב הָאָרֶץ", וכמו שמסביר מוהרא"ש הקדוש בפירושו "שפת הנחל" על תורה ב' (ליקו"מ ח"א), שעניין של **ד"ג** רומז **לד'** עולמות **וג'** כתרים, היינו הצדיקים שדבקים בהקב"ה, והם מפרין ומרבין כדגים - כל הרצון והחשק שלהם הוא רק לגלות את הקב"ה לנשמות ישראל, לקרב עוד נשמה מישראל להקב"ה; זוהי מידת הדגים, וכשמגיע יום הכיפורים, יום

קדוש ונורא כזה, אלו הדגים הקדושים הנמצאים במים רועדים, והם בתוך 'מים' דיקא, שזה כל ענין יום כיפורים, וכמו שיבואר.

בגמרא סוף מסכת תענית איתא: "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים"; אם אדם מתבונן בזה קצת, זה מאד מפליא: ידוע שחמישה עשר באב הוא יום מיוחד, הוא זמן של שידוכים, ואז זה ארבעים יום קודם כ"ה אלול - תחילת הבריאה, והוא יו"ט גדול, ועל זה מסבירים חכמינו הקדושים הטעם לקביעת יו"ט בו, מחמת כמה סיבות, אבל גם יוה"כ הוא יום כ"כ שמח?...

שוב נדגיש: כמובן, ביו"כ ישנו פחד קדוש, אבל זה בבחינת (תהלים ב, יא) "וְגִילוּ בִּרְעָדָה", כי הפחד הוא לא מתוך עצבות ומרה שחורה, אלא מתוך שמחה!

וזה נובע מכך שיש בני אדם שעושים קשר וחיבור בין ט' באב ליו"כ, כי באמת באיסורי היום הם דומים - רק בשניהם צמים מתחילת הלילה, כל עשרים וארבע שעות היממה, וכן בשניהם יש את חמשת העינויים, אבל בט"ב יושבים על הארץ - וזה אין ביו"כ, אולם באמת יכולין לקשר בין שניהם, ובזה צריכים אנו את הלימודים של רבינו, שאדם יתבונן בשני ימים אלו - ט"ב ויו"כ, כי הנה אומרים חכמינו הקדושים (תענית ל:): "כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחתה", שזה ענין האבילות של ט"ב, ולפי לימודי הצדיקים, מהו ה"זה לעומת זה" כנגד ט' באב? פורים, שאז יש שמחה מעין הגאולה ובנין ביהמ"ק [ומובא בפוסקים דעל כן לא מזכירין שום ענין אבילות וזכר לחורבן, ואפילו לא צריכין לומר ה"שיר המעלות" קודם ברכהמ"ז], והנה איתא בתיקוני זוהר, שיום כיפורים הוא יום כמו פורים; בפורים ישנה השמחה הכי גדולה, כולם שותים רוקדים ושמחים [עפ"י המותר בהלכה], ויום כיפורים הוא כמו פורים, מה מונח בזה? שבעצם יום כיפורים הוא של שמחה עצומה!

מובא בתנא דבי אליהו (רבה, פ"א) עה"פ (תהלים קלט) **"יָמִים יֻצָּרוּ"** - הקב"ה יצר ימים רבים, **"וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם"** - יש לו יום אחד מיוחד מכולם, ואיזה יום זה? **"זה יום הכפורים לישראל, שהוא שמחה גדולה לפני מי שאמר והיה העולם, שנתנו באהבה רבה לישראל"**; ממשיך שם ואומר: **"משלו משל למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שהיו עבדיו ובני ביתו מוציאין את הזבלים ומשליכים אותם כנגד פתח של מלך, וכשהמלך יוצא ורואה הזבלים הוא שמח שמחה גדולה, לכך נדמה יום הכיפורים, שנתנו הקדוש ברוך הוא באהבה רבה ובשמחה, ולא זו בלבד אלא בשעה שהוא מוחל לעונותיהן של ישראל אין מתעצב בלבבו אלא שמח שמחה גדולה, ואומר להם להרים ולגבעות לאפיקים ולגאיות, בואו ושמחו עמי שמחה גדולה, שאני מוחל לעונותיהם של ישראל"**; נמצא אפוא, שיום כיפורים הוא יום שמח מאד, ובו אנו מבקשים מחילה סליחה וכפרה מהקב"ה, אשר זוהי כל ה'סמיכה' שלנו, והרמז במילים **ס'**ליחה **מ'**חילה **כ'**פרה ר"ת **'סָמַךְ'**, שזה ענין ה**"סמיכה"** שלנו.

וזה מזכיר את מה דאיתא בספה"ק בני יששכר (מאמרי חודשי תמוז ואב, מאמר ד) על דברי המשנה "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב", שהוא מפרש בדרך רמז: "חמישה עשר **בא"ב**" היינו חמישה עשר **באל"ף-בי"ת**, כלומר האות החמש-עשרה שבאותיות הא"ב, ומהי? האות **ס'**; והוא מסביר, דהנה האות היחידה מכל אותיות הא"ב שהיא עגולה וסתומה היא האות ס', וענין העיגול רומז על שפלות ופשטות, שזה ענין של עיגול - כולם שווים, והוא מפרש את המשך הגמ' בתענית שם: "עתיד הקב"ה לעשות מחול לצדיקים", שזה ענין העיגול, שבו כולם משתווים ואין שום מחלוקת. דהיינו, בדרך כלל, כשיש תור של אנשים - אם זה בבנק או בכל מקום אחר - מתעורר ענין של מחלוקת, כי כל אחד טוען שהוא הראשון ורוטן על האחר שהקדימו בתור, משא"כ כשכולם רוקדים ביחד בעיגול אחד - אין שום מחלוקת, אתה רוצה להיות ראשון? אתה ראשון... אתה רוצה להיות אחרון? אתה אחרון... מה שאתה רוצה...

וזוהי השמחה הכי גדול של נשמות ישראל לפני הקב"ה, כשאוחזים עצמם ב"מחול", ועל כן זה נקרא **"מחול"** דייקא, שזה ענין של **מחילה**, כי כשעם ישראל אוחזים עצמם ביחד, שזה כל העניין של יוה"כ, כי הרי עבירות שבין אדם למקום יו"כ מכפר אמנם, אך עבירות שבין אדם לחברו - אין מכפר עד שיבקש סליחה, וכמו שנפסק בפירוש בשו"ע בהל' יוה"כ (או"ח סי' תרו) שמוכרחים לבקש מחילה וסליחה, ולא שתגיד כל היום בתפילה "על חטא, על חטא", אבל פגעת וציערת מישהו אחר... צריכים לבקש מחילה!

מוהרא"ש הקדוש היה חוזר ואומר בכל שנה: וכי אתה חושב שכל השנה תעשה צרות ותציק לשני - הן לחבר, הן בבית בין הבעל לאשה, ותבוא בערב יו"כ לבקש סליחה?! וכי זה 'משחק'?!... אלא תדקדק בכל השנה לא להציק לשני, לא לגרום איזה צער לזולת, וכך כשמגיע יוה"כ אינך צריך להתבלבל מזה... אולם, אם אדם יודע שאעפ"כ פגע במישהו שלא בכוונה - יבקש מחילה.

אומר הבני ישששכר, שכל זה הוא סוד העיגול - אות סמ"ך, שזה "חמישה עשר בא"ב" - האות החמש-עשרה באל"ף-בי"ת, שהיא האות סמ"ך; והוא מפרש את זה גבי ט"ו באב, שלגביו איתא שם בגמ' שהותרו השבטים לבוא זה בזה, והתחתנו עם שבט בנימין וכו', והיו כמה עניינים המורים על אחדות בין נשמות ישראל, ועל כן הוא יום מסוגל לשידוכים.

אותו דבר ליוה"כ, שגם הוא בכלל זה, וכאמור זה יכול להיות תמוה בעיני רבים: "ביו"כ יושבים בבית מדרש, צמים, בוכים ומתוודים, וכי זהו הזמן של שידוכים?!"... כן! זהו זמן של שידוכים! ולמה? כי אצל הקב"ה זו החשיבות - לקשר רוחניות וגשמיות ביחד!

אדם נמצא לבד, והוא אומר מתוך יאוש "מה יהיה איתי כבר"... **והנה דייקא ביום קדוש כזה אתה יכול לפעול ישועה שלימה! ביום הגדול הזה יכולים לפעול כל הישועות, ובפרט בענייני שידוכים!**

זה העניין שמשווים חכמינו הק' בין חמישה עשר באב ליום הכיפורים, "שבהם בנות ישראל יוצאות במחול" וכו' והיה אז זמן מסוגל לשידוכים, ומדוע דוקא אז? כי זהו הרצון של הקב"ה! וזו המחילה הכי גדולה, שזהו סוד "יוצאות **במחול**" - לשון של **מחילה**.

נשוב לעניין הנ"ל, **שס'**ליחה **מ'**חילה **וכ'**פרה ר"ת **סמ"ך**, ועתה זה מובן מאד, כי אמרנו לפי פשטות שזה רומז על ענין ה'**סמיכה**' שיש לנו, בבחינת (תהלים קמה, יד) "סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנֹּפְלִים" - **אם אתה מכיר ומבין שאתה בכלל 'נופל', יש לך הבטחה שהקב"ה יסמוך אותך!** לא כתיב בפסוק לשון של בקשה "רבש"ע, תסמוך אותי", אלא זה משפט" **"סוֹמֵךְ ה' לְכָל הַנֹּפְלִים"!** כל זה אם אתה מכיר שאתה בכלל 'נופל', משא"כ אם אתה טוען שאתה בסדר גמור וכו' - זו בעיה... משא"כ אדם שיודע את האמת, שהוא בכלל 'נופל', שבאמת גם משיח צדקנו כך נקרא, כמו גבי דוד המלך שנקרא 'בר נפלי', ע"ש הפסוק (עמוס ט, יא) **"בַּיּוֹם הַהוּא אָקִים אֶת סֻכַּת דָּוִיד הַנֹּפֶלֶת"**, שאדם מבין "איזה כח כבר יש לי?... אני כשלעצמי כלום, ויש לי כח רק כשהקב"ה מרים אותי וזוקף אותי וסומך אותי"... וכך זוכה האדם ל**מ'**חילה **ס'**ליחה **וכ'**פרה - הקב"ה מוחל לו על הכל...

כי יום הכיפורים הוא זמן של הכנעה, וכמובא בליקו"מ ח"א סי' קע"ט, שזו התורה המדברת בעניין יו"כ, ושם מצטט רביז"ל את דברי הזוהר הקדוש: **"לאכללא כלא גופא ונפשא ולאתכנעא בהאי יומא"** - לקחת את הגוף והנפש, רוחניות וגשמיות, להכניע זאת, **"ויהא רעותא דילהון בקדשא בריך הוא"**; איזו לשון נפלאה של הזוהר!

נמצא א"כ, שאנחנו מסתכלים כבר במבט אחר על יו"כ, לא ח"ו בגישה של עצבות וכו', אלא אנחנו יודעים שהוא יום של שמחה גדולה, **והוא יום הכי שמח בכל השנה כולה!** אכן, הצום הוא לא כ"כ קל לרוב בני אדם, ובזה הזכרנו את התבטאות אותו צדיק, שכששאלוהו אחר יו"כ איך היה הצום, ענה ואמר: **"למי היה זמן לצום?"...** כי הנה קמים בבוקר, הולכים לביהכנ"ס ומתפללים, והתפילות נמשכות במהלך היום עד צאתו... רביז"ל אומר (ספהמ"ד, אות תשובה, חלק שני, סעיף א): **"יום שאדם עושה בו תשובה הוא למעלה מן הזמן, ועל כן יוה"כ הוא למעלה מן הזמן"**; אז רבינו כבר קובע לנו שיו"כ הוא למעלה מן הזמן...

ואם אין לאדם את ההכנה הנכונה, הוא נכנס ללחץ מהצום וכו', משא"כ כזוכה לדעת שיוה"כ הוא כדי "לאתכנע וכו' ויהא רעותא דילהון בקוב"ה", דהייו שאדם יזכה להכניע את הרצון שלו אל הקב"ה, וצריכים לזכור את זה! אדם שואל: "מה עושים ביוה"כ?" התשובה היא: תחילה תיזהר מאד מדיבורים בטלים, וכן תחטוף כל טוב שאתה רק יכול - אילו תפילות, שיעורים בתורה!

שבזה אנו מגיעים להמשך דברי הגמ' שם במסכת תענית, שהגמרא שואלת גבי ט"ו באב שנקרא יו"ט: **"בשלמא יום הכפורים משום דאית ביה סליחה ומחילה, יום שניתנו בו לוחות האחרונות"** [כשאומרים על אותו יום שהוא נקרא 'יום טוב' היינו שהוא יום

של שמחה מיוחדת משאר הימים]; הרי לנו שביו"כ היה ענין של קבלת התורה, כי את הלוחות השנית הוריד משה רבינו לעם ישראל ביו"כ...

כולם יודעים שבחג שבועות היה קבלת התורה, אבל כל זה מיירי בלוחות הראשונות, אך אחר ארבעים יום - בי"ז בתמוז - שברם משה רבינו [ואז נעשה ט"ב], ומשה רבינו עלה עוד הפעם לשמים בר"ח אלול, ביקש מחילה סליחה וכפרה לעם ישראל, והקב"ה הסכים, כמ"ש (במדבר יד, כ) **"וַיֹּאמֶר ה' סָלַחְתִּי כִּדְבָרֶךָ"** - הקב"ה מחל לעם ישראל, ומשה רבינו ירד עם הלוחות השניות ביוה"כ, וזה מה שנשאר לנו לדורות עולם בתוך הארון; אמנם גם שברי לוחות היו מונחים בארון, אבל העיקר שנשאר לנו הוא הלוחות השניות.

נמצא אפוא, שיום כיפורים הוא זמן של קבלת התורה, והנה בחג השבועות כולם ערים כל הלילה, לומדים, עושים "תיקון ליל שבועות", טועמים מכל הלימודים וכו', **ומה עם יו"כ?...** אפילו לא נכנס בדעת האדם שיו"כ שייך לזה, וחושבים "עוד שבוע יהיה שמחת תורה, אבל מה קשור ליו"כ?"... **יו"כ הוא יום שקיבלו את התורה מחדש!** ואדם שיש לו שכל - הוא 'תופס' איזה זמן מהיוה"ק ללימודים בתורה; אמנם רוב הזמן נמצאים בביהכנ"ס בתפילות, אבל יש זמן ללמוד - הן בליל יו"כ, והן מוקדם בבוקר [כשם שבר"ה מדקדקים לקום באשמורת הבוקר, יש המדקדקים גם ביו"כ לקום באשמורת הבוקר], יש זמן בשביל זה! לא יושבים בביהכנ"ס ומתפללים במשך כל ה24 שעות של יו"כ, ויש זמן פנוי, ומה עושים? מי שיש לו שכל - חוטף לימודים בתורה... הרי בליל שבועות יש לך תכנית שלימה - "תיקון ליל שבועות", טעימה מכל לימוד ולימוד וכו' וכו', אותו דבר ביו"כ, תמצא זמן לזה, ותקבע שיעורים בתורה, ובפרט בלימודי הבי"ת - **אל תשכח את הבי"ת ביו"כ!**

הן אמת שכשעשו את התקנה של לימוד תלמוד ירושלמי, לא הכלילו את יו"כ בימי הלמידה, אבל למעשה בוודאי שצריכים ללמוד זאת גם ביו"כ, וכדי לא לבלבל את הסדר יכולין ללמוד חצי דף ביו"כ, ומחרת יוה"כ את החצי השני; הדף בבלי הוא ממילא גם ביו"כ, וכן פרק תוספתא, וכן הפרק בתנ"ך, ויש זמן לכל זה! כמובן, אדם שמרגיש בעצמו שהוא חלוש אחה"צ, אז יקדים את הלימוד, שיהיה כמה שיותר מוקדם...

והעיקר, לזכור שיום הכיפורים זהו יו"ט! יום של שמחה! שמחה של מחילת עוונות, ושמחה של קבלת התורה!

אז א"כ, אדם כבר ניגש ליוה"כ עם גישה אחרת לגמרי, ואמנם יש את חמשת העינויים, שהצום זה הדבר הכי קשה מביניהם, אבל כמו שהצדיק הנ"ל אמר: "לא היה לי זמן לצום"... עד שנזכרתי שצריכים לצום - הנה כבר תוקעים בשופר את התקיעה דנעילה...

אלו הם הלימודים של רבינו, שמלמד אותנו מה זה ענין של לקשר רוחניות וגשמיות; ביו"כ עם ישראל עולים למדרגת מלאכים, ועל כן אומרים חכמינו הקדושים, שביו"כ אין רשות

לשטן לקטרג; השט"ן גימטריא שס"ד, ובשנה יש שס"ה ימים, כי ביום אחד אין רשות לשטן לקטרג - ביוה"כ, ולמה? כי אז עם ישראל בדוגמת מלאכים - יושבים בביהכנ"ס, מעוטפים בטלית, יחפים, לא אוכלים ולא שותים, מקיימים את כל חמשת העינויים, **וכשאדם הוא בדוגמת מלאך אז הוא הזמן שיכול לפעול אצל הקב"ה הכל!**

מובא בחיי מוהר"ן (סימן קנא), שבאחד מימי יוה"כ, אמר רביז"ל שהיו לו כמה בויגין [גיליונות] של תפילות ובקשות מאת ה' יתברך, שיזכה אותו ה' יתברך שיחזור ויאמר לפניו את התורה כמו לפני משה רבינו, וכשהיה מוכן להתפלל על זה בעת שהחזן החל את הפיוטים שנוהגין לומר אחר שמו"ע דמעריב "יעלה תחנוניו" [נוהגין אצל האשכנזים לומר אז חמשה פיוטים שונים וכו'] - פרצה שריפה גדולה שם בברסלב, וכולם ברחו, ואמר רביז"ל שיצילו כל מה שאפשר וכו', וכולם הלכו להציל וכו'.

מה למדים מזה? דבר ראשון הקשר בין הדברים מובן מעצמו - מדוע דוקא ביו"כ יבקש על התורה הק'? כי כאמור, ביו"כ היה ענין של קבלת התורה; דבר שני - רואים מזה את מעלת היוה"ק יו"כ, שיש אז כזאת עת רצון, שאז רצה רבינו לפעול את הדבר הגדול הזה...

ישנה שיחה שאמר רבינו על ליל שבת בכלליות, שאז "שורה צימאון גדול בעולם"; 'צימאון' כמו בגשמיות, שאדם מאד צמא, כן ברוחניות, בבחינת (תהלים סג, ב) "צָמְאָה לְךָ נַפְשִׁי", ועל כן נהגו צדיקים לשיר בליל שבת את השיר של ה"אבן עזרא" - ר' אברהם בן עזרא זי"ע: "צמאה נפשי לאלקים" [החתם סופר היה שר את זה בביהכנ"ס עוד קודם הסעודה], כי זה כל העניין שיש בליל שבת, וכדברי רבינו אלו, שאז שורה צימאון גדול בעולם [וכן היה מנהגו של מוהרא"ש, לשיר בטיש ליל שבת את המילים "צמאה לך נפשי" בניגון חב"ד].

שיחה נוספת אמר רבינו: "בליל שבת קודש חרפי אפשר לפעול אצל ה' יתברך כמו בליל 'כל נדרי'" [דיקא בחורף, כי בקיץ הלילה קצר, אך בחורף הוא ארוך]; רואים מזה מהי מעלת ליל כל נדרי...

[בעניין הארת ליל שבת, ישנה שיחה נוספת מרבינו, שאמר פעם: "אברך יכול לכסוף ולהתגעגע לה' יתברך בליל שבת כ"כ, עד שלא ידע להיכן נעלם ועבר לו הלילה"...].

הזכרנו את ענין 'כל נדרי', וראוי לנו להתבונן: הרי בזה מתחילין את התפילה של יו"כ בכניסתו, ולכאורה מהו ענייננו? יש כאלו שלא יודעים כלל במה מדובר... אומרים את זה ג' פעמים וכו', ולא יודעים "מה קורה פה"...

'כל נדרי' זה ענין של התרת נדרים; הרבה נוהגים לעשות את כבר בערב ר"ה, אבל בליל יו"כ עושים את זה כל הציבור ביחד. מה העניין בזה?

ענין של נדר, מדוע הוא כ"כ חמור? למה צריכים להיזהר שלא להיכשל ח"ו בעניין של נדרים? כי נדר הוא דבר שנותן כח לאדם לקשר את עצמו להקב"ה, וממש לייצר קדושה חדשה שעדיין לא היתה! אם אדם עושה נדר על איזה לחם או

פרי שלא יאכל אותו, באותו רגע הלחם או הפרי הזה נעשו קדושים, הם אסורים באכילה, ובכח הדיבור שלך עשית מצוה חדשה! **הקב"ה נתן כח לעם ישראל - ע"י כח פיהם, בעשיית נדר - שיכול האדם לייצר קדושה חדשה!**

ומפחדים באמת שאדם לא יכשל ח"ו בעוון נדרים, ועל כן עושים הַתָּרָה, כדי שלא יבוא ח"ו לאיזה כישלון, והסיבה שעושים 'כל נדרי' הוא כדי להראות לנו מה זו הקדושה של הדיבור שלנו, שיש לנו כח בנדרים וכו' ["כל נדרי ואסרי וחרמי וקונמי" וכו' יש כמה מיני סוגי נדרים ושבועות המבוארים במסכתות נדרים ושבועות] שהם כל מיני דרכים שעל ידם יכולים אנו לקשר את עצמנו אל הקב"ה! והזכרנו בפרשת מטות את דברי הצדיקים: **נדר** אותיות **נ'ו"ן ד'ר'**, שאדם זוכה ע"י הנדרים לקשר את עצמו להקב"ה.

כשנכנס יו"כ, מצד אחד מתירים את הנדרים, שאדם לא ייכשל בזה ח"ו, אך ג"כ מגלים את כח הנדרים; לפני אמירת 'כל נדרי' אומרים "על דעת המקום וכו' אנו מתירים להתפלל עם העבריינים", כי ביום כיפורים כל עם ישראל מתאחדים ביחד, שזה סוד אות סמ"ך הנ"ל, ענין עיגול האיחוד של כולם, ואנו מתירים להתפלל עם העבריינים היינו שכולנו אחים באחדות אחת, ושומרים שלא יהיה שום שנאה, אפילה והפרדה בין נשמות ישראל! "אבל הוא בעל עבירה"... **הוא 'בעל עבירה'? הוא מסכן!... מה הוא יודע?... הוא אומר שהוא 'חילוני', וכי הוא יודע מה הוא מדבר? הוא יודע מהו 'חרדי' וכו'? הוא ממש מסתובב בעולם התוהו... הוא תינוק שנשבה... אצל עם ישראל אין דבר כזה "כופר להכעיס"! רבינו אמר בפירוש** (ליקו"מ ח"א סי' ער"ד) **שאם אדם מנסה בכל מיני דרכים לעקור את האמונה מעצמו, כשהוא מגיע כבר להחלטה זו - הוא מיד מת, כי א"א לאדם לחיות בלי אמונה! ואם עוקר זאת מעצמו מיד הוא מת, ואז רואה את האמת...**

הכלל, אפילו הרחוקים בעם ישראל הם בגדר תינוק שנשבה, יען כי עם ישראל עברו כ"כ הרבה שנות גלות מלאות רדיפות מהגויים וכו' והתקיים (תהלים קו, לה) "וַיִּתְעָרְבוּ בַגּוֹיִם וַיִּלְמְדוּ מַעֲשֵׂיהֶם", והגיעו למושג של 'עבריינים' [כמו ברוסיה עם הקומוניסטים, שעקרו מהם את האמונה לגמרי], ועל כן לפני תחילת התפילה מכריזים "על דעת המקום וכו' בישיבה של מעלה ובישיבה של מטה אנו מתירין להתפלל עם העבריינים" - כולנו עכשיו מתאחדים ביחד! ואח"כ מתחילים 'כל נדרי', כדי לעורר אותנו מהי קדושת הדיבור!

בליקו"מ ח"א סי' נ"ז, מדבר רביז"ל מקדושת הנדרים [רבינו מדבר שם מעניין של צום, וקשור ליוה"כ], ושם מבואר שאדם יכול להגיע לכזאת מעלה בדביקות הקב"ה! אומר רבינו, שע"י נדרים מתנוצץ הארת האבות וכו', כי מה זה ענין של נדר? כאמור, ע"י נדר אדם יכול לייצר איסור חדש, עתה נלך פסיעה אחת קדימה שעל ידה נגיע לנקודה של 'כל נדרי': הנה עשית כזה דבר, נדרת שלא תאכל איזה פרי, וזהו... אסור לך! כמובן, אדם צריך להיזהר

ולהישמר מלאכול זאת, אבל הוא מפחד פן ייכשל בעוון נדרים, א"כ מה עושים?

אלא יש ענין של "לא יחל דברו" - 'אבל אחרים מתירין לו"; אתה תגיע אל החכם - אל הצדיק, והוא יתיר לך את הנדר! יש אפשרות לבית דין, או לחכם, להתיר לך את הנדר!

אומר רבינו שם בתורה נ"ז, שמזה רואים מהי אמונת חכמים, מהו הכח של צדיק, שהנה אתה יצרת איסור חדש ע"י דיבורך - ובכח הצדיק להתיר זאת; וצריכים להיזהר מאד בדיבורים אלו, וכדאיתא בגמ', וזה שייך גם לנשים, שעושים כל מיני נדר ושבועה וכו', וזה דבר חמור מאד, ומה עושים? באמת בעל יכול להתיר נדרי אשתו, אבל חכם יכול להתיר נדרי כולם, ולמה? מסביר שם רבינו, כי הצדיקים עולים למקום גבוה מאד, ושם הם עוקרים את הרע שנתהווה, שהנה עשית נדר, ועכשיו אתה רואה שזה לא כ"כ קל לך, ולכאורה זהו איסור מהתורה - וזהו... אבל אעפ"כ להצדיקים יש דרך להראות לך איך לצאת מהדבר הזה שעשית, שלא כיוונת בו בכוונה הנכונה... עשית נדר, יצרת איסור, והנה זה אסור לך, מה עושים? אם אתה תבוא לחכם, הוא ילמד אותך איך להתחרט באמת, הוא יגלה לך איך שלא הוצרכת באמת לעשות את הנדר הזה, הוא מביא לך פתח חרטה - "ידעת את זה ואת זה? ידעת שיהיה כך וכך?" ואתה אומר "לא", והוא מתיר לך... מכאן רואים את גודל מעלת החכמים!

זה ענין 'כל נדרי' שאנו אומרים בכניסת יו"כ, שמגלים עכשיו בציבור שהצדיקים מתירים לנו את הנדרים שלנו! הם מנקים לנו את הדיבור! אם דיברנו איזה דיבור לא נכון - הן אם זה גבר, הן אם זו אשה - עכשיו מתירים את הנדרים האלו! ואיך? ע"י הצדיקים!

זהו היוצא מדברי רבינו בתורה נ"ז הנ"ל, שע"י אמונת חכמים אדם זוכה לעלות למקום גבוה כזה עד שהוא לא צריך להגיע לנדרים האלו, כי כל דבר שהוא עושה - אפילו זה בגשמיות - זה כבר קשור להקב"ה...

הכלל, מתחילים את יו"כ ב'כל נדרי', ואח"כ כל הלילה ולאחריו כל היום כולו זה זמן של עת רצון מיוחד מאד, ועל כן דיקא אז רצה רבינו לבקש מהקב"ה שיחזור לו את כל התורה כמו למשה רבינו [ואנחנו יכולים להיות בטוחים שביקש את זה, ופעל את זה! אמנם זה לא כתוב בפירוש, אבל אם רבינו אמר שהוא היה מוכן לבקש את הקב"ה בכמות של כמה בויגין [גיליונות], אנחנו יכולים להיות בטוחים שאפי' שהיה אז הבלבול של השריפה וכו' רבינו ביקש את זה סוף כל סוף, וזכה לפעול את זה!], כי כך רצה רבינו ללמד אותנו מהי קדושת יוה"כ, ומה יכולים אז לפעול, ישועות ורחמים בכל העניינים! "אני צריך למצוא שידוך, אני צריך לחתן את הילדים", **יום כיפור הוא זמן מסוגל לזה - לפעול את הכל!**

והעיקר שתבקש, שֶׁפִּיךָ לא יהיה סגור! יום כיפור עליו כתיב "ולו אחד בהם", שהוא למעלה מן הזמן ולמעלה מן הכל! עם ישראל אז בדוגמת מלאכים, ואמנם למחרת כבר תצטרך לרדת מזה, אבל

עכשיו אתה זוכה להיות כמו מלאך, **אל תהיה בטלן! תפעל כל מה שאתה רוצה! תתפלל! תבקש!** מלבד כל התפילות שמתפללים, כל הפיוטים וכו', תבקש בלשון שלך!

ואל תחכה לסוף היום... יש אנשים שמתעוררים רק בתפילת נעילה, אז הוא נזכר להתעורר, זה אמנם גם טוב... אבל אז האדם כבר חלוש מכל היום, ועדיף יותר מוקדם, כגון בבוקר קודם התפילה וכדו', אדם מתבודד, לומד איזה שיעורים, זוכר שהוא יום שנתנה בו תורה - יום של קבלת התורה, יום של תפילה - שאפשר לפעול את הכל אצל הקב"ה!

ובשביל זה אדם צריך לדעת באיזו קדושה הוא נמצא, אם לא מלמדים ילד - מה הוא יודע? הוא לא יודע כלום... אבל אנחנו זוכים להיות מקורבים לרבינו, וזכינו להיות אצל בר"ה, ומיד אח"כ מגיע יו"כ, וזוכים לקבל את הלימודים הללו.

אצל אנשי שלומינו אומרים שיחה, שהנה לפעמים התעורר בבית איזו מחלוקת ואילו מריבות מחמת הנסיעה לרבינו על ר"ה, על כן - אמרו אנשי שלומינו - מגיע אח"כ יו"כ, שאז מבקשים סליחה מחילה וכפרה, ומסתדרים...

אבל באמת זה הרבה יותר מזה, כפי שמסביר רבינו בתורה קע"ט זו, שביו"כ מכניעים את הרצונות להקב"ה, ויודעים שאז הוא הזמן שיכולים לפעול הכל - כל מה שאתה רוצה, יש לך חשק ורצון לפעול דברים שונים? עכשיו הוא הזמן הכי מעולה לפעול את זה!

זה נקרא **"לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים"**, 'חמישה עשר בא"ב' היינו חמישה עשר באל"ף-בי"ת, שכולנו מתאחדים ביחד, וכל אחד בפינתו עומד ומתוודה, מבקש מחילה מהקב"ה, אומר ווידויים לפני הקב"ה! כמה גדולה היא מעלת הוידוי!

בליקו"מ וספר המידות יש המון מקומות שבהם רבינו מדבר ממעלת וידוי דברים: המקום הראשון בעיקר הוא בתורה ד' (ליקו"מ ח"א) שרבינו אומר שם שע"י וידוי דברים יוצאים הצירופים הרעים שיש על העצמות של האדם, רבינו מביא דוגמא: איסור של (שמות כ, ב) "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי" - ע"ז, שאם אדם עובר על איסור ע"ז - פגם אמונה, נכנס בתוך העצמות שלו חקיקה של זה העוון, בחינת (יחזקאל לב, כז) "וַתְּהִי עֲוֹנֹתָם עַל עַצְמוֹתָם", כי העצמות הן עיקר בנין האדם [ע"י העצמות אדם יכול לעמוד וכו'], ועליהן נחקק ח"ו העוון שעבר. ומה עושים? איך מוציאים את זה? זה חקוק שם... אומר רבינו: ע"י וידוי דברים - שאדם מתוודה, בזה הוא מוציא את החקיקה הזאת מעצמותיו! ניקח את הדוגמא הנ"ל של "לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים", שאם אדם עבר על זה ח"ו, הוא מתוודה: **"רבש"ע, אם לא הייתי חזק באמונה ח"ו, ועברתי על האיסור הזה, מחל לי!"** בזה שהוא אומר דיבורים אלו - הוא מוציא את הצירופים הרעים מהעצמות, ונעשה ענין של "חילוץ עצמות" [שעל זה מבקשים הרבה, כגון בברכת החודש וכו'], מהו "חילוץ

עצמות"? 'חילוץ' הוא ענין של 'חליצה', וזה מה שנעשה עם העונות, שאדם מתוודה, ומוציא את הצירוף הרע, ונעשה ענין של חילוץ עצמות...

ובזה יובן דבר פלא להרבה אנשים: מדוע כל הווידויים הם עפ"י אותיות הא"ב - א'שמנו, ב'גדנו וכו' "על חטא שחטאנו לפניך באנס וברצון" וכו'? וכי זה בשביל שיהיה 'חרוז' בעלמא?!...

עפ"ד רבינו זה מובן מאד, כי הרי רבינו אומר שאם אדם עשה איזה חטא - נחקקים לו בעצמות האותיות של החטא, והנה אדם לא יודע אילו אותיות נחקקו, ומה עשה כבר וכו', על כן הוא אומר וידוי על כל סדר אותיות הא"ב - א'שמנו, ב'גדנו וכו', "על חטא וכו' באנס וברצון" וכו', וממילא נעשים כל אלו הצירופים...

ידוע הסיפור שהיה אצל הבעש"ט הקדוש, שהיה איזה נער צעיר עם הארץ, רועה צאן, שלא ידע לקרוא [לצערנו הרב יש כאלו ילדים, לא יודעים לקרוא ה"י], אבל אותיות הא"ב הוא ידע, והנה הגיע יו"כ, והוא היה בביהכנ"ס, וכולם בוכים ומבקשים מחילה וכו', והוא התבייש שהוא לא יודע איך להתפלל, ואמר להקב"ה: **"רבש"ע, אני לא יודע לקרוא, אבל אני יודע להגיד אל"ף-בי"ת, אני אגיד את האותיות, ואתה תעשה מזה כבר את התפילות!"** וכך הוא החל לצעוק את האותיות - **"אל"ף! בי"ת! גימ"ל!"** וכו', ואמר הבעש"ט הקדוש שהוא המתיק את כל הדינים שהיו אז! וזה ענין הוידוי שאנו אומרים עפ"י סדר הא"ב, שכך יוצאים כל הצירופים הרעים, נוהגין אז לעמוד באמירת הוידוי - "אשמנו" וכו' ו"על חטא" וכו', ומבקשים בתמימות ופשיטות **"רבש"ע, אני עכשיו רוצה עצמות חדשות!"** בבחינת (תהלים לה, י) "כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה"...

הזכרנו לפני זמן לא רב, שהנה כתוב "כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה ה' מִי כָמוֹךָ", היינו שצריכים להגיע לכזה מצב ש"כל עצמותי תאמרה" - כל העצמות כולן תאמרנה "ה' מי כמוך", שזה מובן מדברי רבנו אלו, שע"י וידוי דברים יוצאים הצירופים הרעים מהעצמות, א"כ מתקיים "כל עצמותי תאמרנה"...

בתורה נ' אומר רבינו שיש ענין של "שבירת עצמות", ה' ישמור, שאם אדם עשה עוונות רח"ל - הם שוברים לו את העצמות; ובזה היה סיפור שרבינו סיפר מהבעש"ט, שהיה איזה יהודי ת"ח וצדיק, שהוא נחלה מאד במחלה של שבירת עצמות [שקורין ברעכניש, היינו שהעצמות שבורות], והוא שלח לשיח אל הבעש"ט שיתפלל עליו, והבעש"ט החזיר לו שהישועה היחידית שלו זה רק ע"י וידוי דברים [לפני הבעש"ט], אבל האיש הזה לא הבין את זה, ולא קיים, וקרה מה שקרה...

ושם בתורה מדבר רבינו מהפסוק הזה - "כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה", שאם אדם זוכה להיות דבוק בהקב"ה, הוא מרגיש מתיקות בתוך התפילה שלו, בבחינת **"כָּל עַצְמוֹתַי תֹּאמַרְנָה ה' מִי כָמוֹךָ"**, שזה נקרא 'חילוץ עצמות', העצמות שלו מרגישות את המתיקות של התפילה!

בתורה קע"ט הנ"ל של יוה"כ, רבינו מזכיר את הפסוק (תהלים צ, טו) "שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ" - אנו מבקשים את הקב"ה, שכמו שסבלנו את כל העינויים הקשים וכו' כן הקב"ה ישמח אותנו, "מידה כנגד מידה" - מה שעברנו כל הצרות וכו' שהקב"ה ישמח אותנו, ורבינו מפרש את זה על יוה"כ: "שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ" - 'יום עיניתנו' הוא יו"כ, שאז יש מצוה מדאורייתא של (ויקרא טז, כט) "תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם", וכמובא בדברי הצדיקים (יסוד ושורש העבודה מביא את זה), שאם אדם מרגיש באמצע יו"כ איזה רעבון, יתעורר ויחייה עצמו "אה! 'לשם יחוד'!"... כי כתיב בפירוש "תְּעַנּוּ אֶת נַפְשֹׁתֵיכֶם"... עוד אמרו צדיקים, אם אדם מרגיש באמצע יוה"ק שהוא צריך לגרד את עצמו וכו' והוא נמנע מזה, בזה יכוון **"רבש"ע, זה לעינוי יוה"כ!"**... כי יש מצוה של עינוי, כאמור, ובפרט ענין של רעבון - שאת זה האדם מרגיש היטב... וצריכים להפוך את זה לשמחה! זהו סוד של "שמחנו" - אדם שמח, "כימות עיניתנו" - בעת העינוי שמרגיש, **"אה! רבש"ע, לכבוד יו"כ!"**... כי הוא הצום היחידי מהתורה [יש ד' צומות דרבנן, אבל הצום היחידי שהוא מדאורייתא הוא ביו"כ], כי אז עמ"י בדוגמת מלאכים, והם למעלה מזה...

ויש לומר בדרך רמז, שזה ג"כ קשור לכל ענין חילוץ עצמות הנ"ל, כי הנה כתיב (תהלים לד, כא) "שֹׁמֵר כָּל עַצְמוֹתָיו", והוא ג"כ על דרך הנ"ל, שהזוכה לענין הוידוי - אזי הקב"ה שומר לו את **"כל"** עצמותיו כולן, וכשאדם זוכה באמת להוציא את כל הצירופים הרעים מעצמותיו, וזוכה להכניע את כל חומר הגוף להקב"ה, אזי מתקיים אצלו "שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ", כדברי רבינו בתורה זו: **"כפי התענית כן השמחה"**, ועל כן מהפסוק "שֹׁמֵר כָּל עַצְמוֹתָיו" יוצא אותו ר"ת של "שַׂמְּחֵנוּ כִּימוֹת עִנִּיתָנוּ", כי ע"י שאדם מוציא מעצמו כל צירופי הא"ב בעת הוידוי שמתוודה בתוך העינוי של יו"כ, עי"ז זוכה לקבל עצמות חדשות, נמצא שהכל קשור אחד בשני באופן נפלא.

ובזה מובן מנהג ישראל שדופקים על החזה בעת אמירת הוידוי, מה ענין הדפיקה הזאת? על מה אתה מַכֶּה?... אבל על זה מזכירים את העניין האמור, כי הרי העצמות הן עיקר בנין גוף האדם, וע"י ההכאה רוצים להזכיר את האדם על העניין הזה, שיוציא את כל הצירופים הרעים מעצמותיו, ויהא חילוץ עצמות ע"י הוידוי; זה העניין שאדם דופק על החזה.

אבל בשביל לדפוק צריך שיהיה מישהו בבית שיפתח את הדלת... פעם ראה הרבי מרופשיץ זי"ע איזה אדם שמכה בעת הוידוי, ואמר לו: **"אתה דופק הרבה, אבל אין מישהו בבית"**... צריך שיהיה שם מישהו שיפתח לך! מה הכוונה? כשאדם דופק הוא צריך לבקש **"רבש"ע, אני רוצה פשוט עצמות חדשות! אני רוצה 'חזוה חדש' על החיים! אני רוצה להתחיל לחיות כמו יהודי אמיתי!"**...

ובסך כל הווידויים של יוה"כ עושים עשרה וידויים, ואומר ר' נתן שזה כנגד העשרה חיצים המשוחים בסם המוות שירה הס"מ בבת המלך [כמובא בסיפו"מ

במעשה משבעה קבצנים "ביום השישי"], ורבינו אמר: **"ואני מרפא אותה"** - מסביר ר' נתן, שהם אלו עשרת הווידויים שאומרים - מערב יו"כ במנחה, עד תפילת נעילה - כדי להוציא את כל אלו החיצים שהס"מ ירה בנפשנו, ועי"ז מתקיים הכתוב בפרשת השבוע (דברים לב, לט) "מָחַצְתִּי וַאֲנִי אֶרְפָּא" - כי אצל אדם, כשהוא יורה חץ, אין הוא יכול להשיבו חזרה, אבל אצל הקב"ה, אפילו אחר שנורה החץ - יכול הוא להשיבו ולהחזירו, שזו קדושת יוה"כ.

וזהו הקשר לפרשת השבוע - פרשת האזינו, שהפסוק הראשון אומר **"הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי"**, שזה ענין לקשר רוחניות וגשמיות ביחד; משה רבינו מדבר אל השמים - **"הַאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וַאֲדַבֵּרָה"**, וכן מדבר אל הארץ - **"וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי"**, כי כשאדם זוכה להיות מקורב לצדיקים הוא מקבל דרך איך לקשור שמים וארץ ביחד! **יש אפשרות לאדם להיות כאן בזה העולם, ועובר עליו מה שעובר, אבל הוא יודע שהכל בא מהקב"ה, ומכל ענין אפשר לו לחזור בתשובה! זו קדושת יוה"כ, שהוא יום קדוש כזה שאדם זוכה למחילה אמיתית!** הרמב"ם אומר, שאם אדם מאמין בקדושת יוה"כ - מוחלין לו על הכל! העיקר שידע ויאמין בתמימות ופשיטות!

בספר החינוך בפרשת אמור, כשהוא מדבר מקדושת יוה"כ הוא מסביר, איזה חסד ואיזה רחמים שהקב"ה נתן לנו את יוה"כ! אם אדם היה מסתובב כך עם כל מה שעובר עליו עוד שנה ועוד שנה, ויש לו כאלו חבילות קשות, איך יכול לסבול זאת?!... אבל אנחנו שיש לנו את יוה"כ!

שזה מה שמזכירים בחתימות ברכות התפילות ביוה"כ: **"ומעביר אשמותינו בכל שנה ושנה מלך על כל הארץ מקדש ישראל ויום הכיפורים"**, ולכאורה יפלא: מה צריכים להזכיר עכשיו "בכל שנה ושנה"? הקב"ה מחל, וזהו... **אלא מאי? מזכירים את החסד הזה, איך "בכל שנה ושנה" הקב"ה עושה איתנו את החסד הזה שנותן לנו יום קדוש שאנחנו יכולים לקבל נשמה חדשה, גוף חדש, עצמות חדשות!** זה החסד שהקב"ה עושה איתנו, שהוא "מעביר אשמותינו בכל שנה ושנה", כך אומר ספר החינוך שם, כי אם לא - היה מצטבר בכל שנה עוד ועוד רח"ל, ומי יכול לסבול זאת... אלא זהו החסד הגדול שהקב"ה עושה איתנו - שמביא לנו את קדושת יום הכיפורים!

נמצא שיש לנו קצת מובן לשמחה של יוה"כ, שזה לא קשור לעניין של עצבות ח"ו, אלא יום הכיפורים הוא יום של שמחה מיוחדת, וצריכים לבקש אז על הכל, ואין זה סותר לעניין של בכיה, הרי רבינו אומר גבי ר"ה שצריכים להיות שמחים בר"ה וצריכים לבכות בר"ה, וזה לא סתירה, אומר רבינו (ליקו"מ ח"א סי' קע"ה) על הפסוק (תהלים פט, יז) "בְּשִׁמְךָ יְגִילוּן כָּל הַיּוֹם" שהוא ר"ת 'בכיה', אותו דבר לעניין יו"כ ואין הבכיה מתוך עצבות, ושאדם שבור ח"ו, אלא הבכיה של יו"כ זה ג"כ מתוך רצונו, כיסופים וגעגועים להקב"ה.

ביו"כ נוספת לנו עוד תפילה שאין בכל השנה כולה, הרי בכל השנה יש ג' תפילות בכל יום, אבל ביו"כ יש תפילה נוספת על מעריב, שחרית ומנחה, והיא תפילת נעילה, שהיא תפילה נוספת שזוכים לה פעם בשנה, שאז פותחים את כל השערים העליונים, ואמרו צדיקים שאז האדם **נועל** את עצמו, כביכול, עם הקב"ה! הוא נועל את הדלת, ועכשיו הוא נשאר לבד עם הקב"ה!

רבינו פעם אמר לר' נתן: "תפסתי אותך בשק", ור' נתן ענה: "רבי, קשור את השק"... אותו דבר נעשה בתפילת נעילה, שאנו נועלים וקושרים עצמנו בקשר חזק אל הקב"ה, נועלים את הדלת ו**"רבש"ע, אנחנו נשארים אצלך!"...** וכך אפילו אם יוצאים אח"כ, מ"מ מקבלים את הכח להמשיך זאת על כל השנה!

זו קדושת יוה"כ, ובזה מובן החסד הגדול שיש באותו יום קדוש, שעליו כתיב **"יָמִים יֵצָרוּ וְלוֹ אֶחָד בָּהֶם"** - הקב"ה שמח עם נשמות ישראל ביוה"כ, ואנחנו צריכים לשמוח ג"כ ולזכור היטב שלא ניתן את היום שילך לריק ח"ו, אלא לתפוס שיעורי תורה - לימודי הבי"ת, תכשיטי הבית, לתפוס לזה זמן במהלך היום, וכן עוד שיעורים בתורה כפי יכולת האדם, וכן להרבות בתפילות - אמנם מתפללים כל היום, אבל גם תפילות אישיות, זה זמן של שידוכים טובים - הן לעצמו, הן לילדיו והן לנכדיו, כל מה שצריכים, זה זמן מאד מסוגל! ואל לו לאדם לומר "למה לא אמרת לי"... כי הרי חכמינו הקדושים כבר גילו לנו **"לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים"**, וצריכים לנצל את זה!

הקב"ה יעזור לנו, שנזכה לקבל את קדושת יוה"כ באהבה גדולה, ננצל את היום הקדוש בדביקות הקב"ה, ונזכה לפעול שנה טובה ומבורכת, שנת גאולה וישועה!

זכות הדפסת והפצת הגיליון

לע"נ האישה הכשרה הצדקת
מרת חינקא חיה באבא בת רבי אברהם דוב ע"ה, ולע"נ הרה"ח ר' בנימין ביניש בן ר' יחזקאל שרגא ז"ל

להצלחת בנימין בן אהרן נ"י וכל משפחתו, ולהצלחת ליאור אורי בן אלישבע נ"י וכל משפחתו, וכל התורמים והעוסקים במלאכת הקודש שיחיו.

ולרפואתם המהירה של
נתן יחזקאל שרגא בן חינקא חיה באבא נ"י
הילד ישי בן סילקא יעל נ"י
ולרפואת צוריאל בן סגולה סיגלית נ"י
נעמי מרים בת חוה תחי'
סילקא יעל בת אביבה תחי'

ולע"נ ר' שלמה חנוך חרש ז"ל בן ר' ישראל משה, האשה ליאת שרה בת מרדכי ע"ה, ר' יעקב דוד בן אברהם ז"ל, מרת איטה בת הירש, האישה הכשרה מרת חנה בילא בת ברוך ע"ה. ולעילוי נשמת הדסה שולמית בת יצחק מנחם שיבלט"א. לע"נ אליעזר שלמה ז"ל בן בנימין שיבלחט"א. לע"נ אהרן בן שלמה ז"ל. והילד יהונתן ז"ל בן אושרה דינה תחי'. ולע"נ מיכל רונית ע"ה בת שרה ויצחק.

וכן לעילוי נשמת האשה הכשרה מרת **סיון בת אליהו** ע"ה
[נדבת בנה נחמן נתן נ"י]

***

ניתן לקבל מידי שבוע במייל את הגליון "אשי ישראל" בכתובת
3070817gm@gmail.com
להצטרפות לרשימה התפוצה

***

לתרומת עבור הגיליון - לרפואה, הצלחה וכדו', ניתן לפנות לטלפון: 052-7691732

***

כנסו לאתר 'ברסלב שלי' breslevsheli.co.il